

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 874
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Πρός ἅπαν τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Τίς περισσότερες φορές ἡ παρέλευση τοῦ χρόνου πάνω στή ζωὴ ἀναπτύσσει εὐλογες καὶ χρήσιμες ἐπιπτώσεις. Μὲ τὴν ἐναρξη κάθε νέου ἔτους βάζοντας μιά καινούργια ἀρχή, ἐλπίζουμε σέ μιά μετατόπιση τοῦ τρόπου σκέψης μας. «Ὁ ἀρρήτω σύμπαντα δημιουργήσας σοφία καὶ καιροὺς ὁ Θέμενος ἐν τῇ αὐτοῦ ἐξουσία, δώρησον τῷ φιλοχρήστῳ λαῷ σου νίκας ἔτους τὰς εἰσόδους τε καὶ ἐξόδους εὐλογῶν καὶ κατευθύνων ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς τό σὸν θέλημα» (1). Ὅσο κοινότητες εἶναι οἱ εὐχὲς τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλο τόσο ἀκλόνητες στοὺς αἰῶνες παραμένουν.

Ἡ «Ἰνδικτιών» πού σημαίνει τόν χρονικὸ κύκλο, ἀρχίζει τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου καὶ προηγεῖται κατὰ 4 μῆνες τοῦ σημερινοῦ ἔτους. Ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα καθιερώθηκε ὡς ἀρχὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἀλλὰ καὶ ὡς γιορτὴ μὲ ἀνάλογη ἀκολουθία,

πού ὀνομάζεται ἀκολουθία τῆς Ἰνδίκτου. Ἐνδείκνυται ἡ σημερινὴ περίοδος νὰ μεταβούμε ἀπὸ μιά ἀρκετὰ περιθωριοποιημένη πορεία, σέ μιά γόνιμη παρέμβαση στό προσωπικὸ ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στό ἐκκλησιαστικὸ παρόν. Ἡ συνεργασία ὅλων κάτω ἀπὸ τὴν ἐνότητα, τὴν ἀλληλεγγύη καὶ τὴν ὑπακοή στοὺς πνευματικούς μας πατέρες, μπορεῖ νὰ συγκροτήσῃ τίς προϋποθέσεις γιὰ ἓνα μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο προσεχές ἔτος. Ἡ ἐνότητα μεταξύ τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν δημιουργεῖται ἐξαιτίας τῆς ἐνώσεως αὐτῶν διὰ τοῦ Πνεύματος πρὸς τὴ μιά Κεφαλὴ αὐτῶν καὶ τῆς ζωοποίησής τους ἀπὸ τὰ νάματα καὶ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅμως ἡ ἐνωση μὲ τό Χριστό καθενὸς τελειοποιεῖ τὴ μεταξύ τῶν πιστῶν ἐνότητα καὶ ἀλληλεγγύη ὅταν ἀπαρνεῖται ὁ καθένας τὰ δικά του λανθασμένα φρονήματα, σκέψεις, διαθέσεις καὶ κλίσεις καὶ γενικά τοῦ ἐγωισμοῦ του, ὥστε νὰ

οδηγηθῇ στήν ὁδὸ πού ἄγει στή κατά Χριστό Θεώση. Ὅσο περισσότερο χωριζόμαστε ἀπὸ τίς ἐγωιστικές μας ἀξιώσεις καί θελήσεις, τόσο ἀκριβέστερα σχηματίζουμε μέσα μας τὸ Χριστό.

Ὁνομάζοντας ὁ Χριστὸς τὸν ἑαυτὸ του ἄμπελο ἀληθινὴ θεωρεῖ καί τοὺς πιστοὺς ὡς κλήματα πού ἐξαρτῶνται ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴ μία ἄμπελο καί τρέφονται ἀπὸ τοὺς χυμούς της ὥστε ἔτσι νὰ αὐξάνονται καί νὰ καρποφοροῦν. Ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐνωμένοι μέ τὸ Χριστό καί διὰ τοῦ Χριστοῦ μεταξύ τους πραγματοποιοῦν τὸ γεγονός πού ἀναφέρουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καί ἡ ψυχὴ μία, οὐδενὸς μὲν δηλονότι τὸ ἴδιον βούλημα ἱστῶντος, πάντων δέ κοινὴ ζητούντων ἐν ἐνὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τὸ τοῦ ἐνὸς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θέλημα». Ἀποτελεῖ ὅμως μεγάλη δυσκολία καί ἀπαιτεῖται μακρόχρονη προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ πιστὸς ἀπὸ τὸ σαρκικὸ φρόνημα τοῦ ἐγωισμοῦ, γιὰ αὐτὸ καί ὁ Ἀπόστολος παρουσιάζει τοὺς πιστοὺς συνεχῶς νὰ οἰκοδομοῦνται «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως». Στόν ὀρυμαγδὸ τῆς ἡμιεπίσημης παραπληροφόρησης, βλέπουμε τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Ἰησοῦ, «τὸ ἄτμητον καί ἀμέριστον καί ὑφαντὸν δι' ὅλου χιτῶνα» (3), ἡ κακία καί τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων νὰ τὸν κατατεμαχίζουν.

Παραμονεύουν οἱ παραποιητικοὶ μηχανισμοὶ καί κοσμικοὶ ἀλλά, ἀλίμονο, καί ἐκκλησιαστικοὶ, πού ἀπὸ αὐτὸ πού εἶσαι σέ κάνουν νὰ μοιάζεις μέ ἐκεῖνο πού θὰ τοὺς βόλευε νὰ ἦσουν, ὅποτε καί ἀκυρῶνουν τὴ θέσῃ πού ἐσὺ διάλεξες (4). Τίποτε δὲν εἶναι πῶς φευγαλέο καί πῶς ἐφήμερο ἀπὸ τὴν παρανομία. Ἡ γνήσια Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὡς συμπαγὴς καί ἀδιαίρετη πνευματικὴ δύναμις μπορεῖ νὰ πλάτυνῃ σέ νόημα καί νὰ πλουτύνῃ σέ ἔργα, πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι σήμερα διηρημένη. Ἀς εὐχόμαστε γιὰ κείνους πού δὲ ρωτοῦν κἂν γιὰ τὴν ἀλήθεια πρὶν τὴν κατατρέξουν.

Ἡ ἐνότητα, ἡ οὐσιωδέστατη αὐτὴ ιδιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἀποτελέσει τὸ βαθύτατο σκοπὸ τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους πρῶτα τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας καί ὕστερα τοῦ λαοῦ διότι κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο «Ἐγὼ τὴν περί τοῦ εἰρηνεύεσθαι τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἐν τῇ καρδίᾳ μου τοσαύτην ἔχει ἐπιθυμίαν φημί ὥστε ἡδέως ἂν καί τὴν ζωὴν τὴν ἑμαυτοῦ προέσθαι ὑπὲρ τοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ ἐξαφθεῖσαν φλόγα τοῦ μίσους κατασβεσθῆναι». (5). Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀναγνwrίζει τὴ διαφύλαξη τῆς ἐνότητος καί τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως ὡς ὑποχρέωση ὅλων τῶν πιστῶν, διότι θεωρεῖ ὅτι ὅλοι, ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καί λαὸς ἀποτελοῦν τὴν ἀλάθλητον Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποία καθοδηγεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια. Θεωρεῖ ὡς αἰτία τῆς διασπάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καί διασάλευσης τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας τίς ἐσωτερικὲς διχόνοιες καί τίς ἀποκαλεῖ «ψυχο-

μαχίαν ἀδελφικὴν» (6). Στὴ σφαῖρα τοῦ ἔργου τῆς λυτρώσεως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀναρχία. Ἡ δράση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἱεραρχίας καί τῶν λαϊκῶν ἀπαιτεῖ τάξιν καί καθοδήγησιν μέ τὴν ὑπακοήν τοις ἱεροῦς κανόνες. Ἡ ἐπίσημη καί κανονικὴ Ὁρθόδοξη ἀντίληψιν περί τῆς ἱερατικῆς ποιμαντικῆς ἐξουσίας καί διακονίας στήν Ἐκκλησία εἶναι ὅτι ἡ ἐπίσημη αὐτὴ ἐξουσία δὲν ἀποτελεῖ μόνο ἀναγκαῖα συνέπειαν τοῦ κοινωνικοῦ χαρακτήρα τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ ὅτι αὐτὴ ἡ διακονία ὀρίσθη ἀπὸ τὸν Ἰδρυτὴ τῆς Ἐκκλησίας πού παρεδόθη τοις Ἀποστόλοις καί τοις διαδόχοις τοις.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν κοινωνία ὅλων τῶν βεβαπτισμένων Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ὁμολογοῦν τὴν αὐτὴ ἀληθὴ πίστιν σέ κοινωνία καί ὑπακοήν μετὰ τῶν ποιμένων τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν κληρὸς καί λαὸς θὰ χαρακτηρίζονται κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸ Θεολόγον «σοφούς τὰ θεῖα καί Θεοῦ στρατιώτας» (7). Κάθε Χριστιανὸς διὰ τῆς ζωῆς του «ἐν χάριτι» ἐπιτελεῖ ἔργον ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καί γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Κάθε ἄνθρωπος λαμβάνει ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ τὸ χάρισμα καί τὸ ἔργον, πού ἀφορᾷ στὸ λυτρωτικὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας «ἐκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη».

Ὁ Ἱ. Χρυσόστομος ἐφιστᾷ ἰδιαίτερως τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν στήν ὀρθὴ ἐρμηνείαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου, γιὰ νὰ μὴ ὀδηγηθοῦν σέ παρεκτροπές καί σχίσματα πού ἀλλοιώνουν τὴν ἀλήθειαν. Ὑπακοὴν τοις διαδόχοις τῶν Ἀποστόλων, δηλώνεται ὡς ὑπακοὴ σ' ἐκείνους πού τηροῦν σωστὰ τίς διατάξεις τῶν ἀποστολικῶν νόμων καί ἔχουν τὸ πλήρωμα τοῦ ποιμαντικοῦ ἀξιώματος καί τὴν πλήρη εὐθύνην τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου πού εἶναι ὁ ἐπίσκοπος στήν ἐπαρχία του καί διὰ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων στήν καθόλου Ἐκκλησίαν. Ὅταν ὅμως καί οἱ Ποιμένες θεωροῦν ὅτι τὸ ἔργον τοις εἶναι κλίση καί ὄχι πάρεργον καί δείχνουν ὄχι αὐταρχισμό, ἀλλὰ ἀγάπην καί ἐνδιαφέρον σέ κάθε ἕνα πιστό τοῦ ποιμνίου τοις. Μόνον ἔτσι θὰ πετύχουν κοινωνία μετὰ τῶν μαθητῶν τοις καί ἡ προσωπικότητά τοις θὰ ἐπιδράσῃ στὴ μετάδοσιν τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλιῶς ἡ ἐπιτυχία τοις θὰ εἶναι πολὺ περιορισμένη καί ἐπιπόλαια (8).

Γιὰ νὰ μὴ καταλήξουμε σέ πνευματικὴ ἀτροφία καί ἀνευθυνότητα ἃς ἱκετεύσουμε τὸν Κύριόν μας νὰ χορηγήσῃ «εὐφορον πᾶσι τὸ ἔτος».

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

1. (Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκου).

2. (Μεγ. Βασιλείου Περὶ κρίματος Θεοῦ κεφ. 4.31, 660).

3. (Γρηγορίου Νανζιανζηνοῦ, Λόγος 6, 1 PG 35, 721).

4. (Βῆμα, 3-9-95).

5. (Μ. Βασιλείου, Ἐπιστ. 128, 1 PG 32).

6. (Γρηγορίου, Λόγ. 22, 13 PG 35, 114 B).

7. (Γρηγορίου, PG 36, 472 A, Λόγ. 42, 11).

8. (Πανεπιστημιακὲς παραδόσεις Κανονικοῦ Δικαίου καί Ποιμαντικῆς, σελ. 38). Θεσσαλονίκη 1988.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου

«ΕΤΑΙΡΕ, ΠΩΣ ΕΙΣΗΛΘΕΣ ΩΔΕ ΜΗ ΕΧΩΝ ΕΝΔΥΜΑ ΓΑΜΟΥ;»

Στὴν καταναλωτικὴ καὶ ἀφηνιασμένη ἐποχὴ μας δίνεται ἀλόγιστα μεγάλη προσοχὴ καὶ σημασία στὸ πῶς θὰ ντυθοῦμε. Οἱ βιτρίνες κυνηγοῦν ἐξαλλὰ τὰ πιὸ ἐντυπωσιακά, γιὰ νὰ κεντρίσουν τὴν ἐν λόγῳ ἀδυναμία μας. Περισσότερο μᾶς ἀπασχολεῖ τὸ πῶς μποροῦμε νὰ δείχνουμε ἀξιοπρεπέστεροι, νὰ φαίνομαστε ἀριστοκρατικώτεροι, νὰ γίνουμε βιτρίνα στιλπνότερη, ἀπὸ τὸ τί κουβαλάμε καὶ τὸ τί λογιῆς ἀνθρώπο κλείνουμε μέσα μας.

Μᾶς κατέχει ὅτ' ἀλήθεια δαιμονιώδης μανία ἐντυπωσιασμοῦ, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀπασχολεῖ ἂν μοιάζουμε κυριολεκτικὰ μὲ μιὰ νεκροφόρα, πρώτης ἀσφαλῶς κατηγορίας, πού σέρνει ὅμως μέσα της ἕναν ἀπαίσιο νεκρό, ἕνα δυσῶδες πτώμα.

Πόσο ὅμως ἀποτρόπαιο τὸ εἶδος καὶ τρομερὰ ἀπόκοσμη, ὅσο κι ἂν φαντάζει φαντασμακρινὰ ἢ πολυτέλεια τῆς ἐποχῆς καὶ ἡ χλιδὴ!...

Κυκλοφοροῦν φορτικώτατα ἕνα γύρω κάθε εἶδους ἀφθονα πληρωμένες ἀφίσσες καὶ μὲ κάθε φωνὴ πληροφόρησης διαλαλεῖται ὅλο καὶ πιὸ καινούργιος ρουχισμός, καινούργια μοντέλα, καινούργιες φιογῶρες ἐνδυμασίας. Στὴν ἡμερήσια διάταξη ἡ ἐκμετάλλευση τοῦ πάθους μας καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος. Φοβερό, ἀλλὰ μιὰ τρανὴ καὶ βοῶσα πραγματικότητα.

Χωρὶς ὑπερβολὴ εἰδωλοποιήσαμε, γι' αὐτὸ καὶ χρυσοντύσαμε τὸν ἑαυτοῦλὴ μας.

Ὁξύμωρο θὰ ποῦμε, ἂν τὴν περίπτωσή μας τὴν ἐξετάσουμε ἀπὸ πνευματικῆς σκοπιάς.

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς πρώτης Κυριακῆς τοῦ Σεπτέμβρη, ἐπικεντρώνει τὴν προσοχή μας σ' αὐτόν τὸν τομέα. Νὰ ἐλέγξουμε καὶ νὰ διακρίνουμε μὲ τί εἶδους ἐνδυμασία προβάλλει συνήθως ἡ ψυχὴ μας καὶ στίς καθημερινές κοινωνικὲς μας σχέσεις καὶ συναλλαγές, ἀλλὰ ὥστόσο καὶ σ' αὐτές πού ἀγγίζουν στὰ ὅρια τῆς σχέσης καὶ κοινωνίας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐπισημαίνεται τὸ τρομερὸ σημεῖο τῆς ἀσυνέπειάς μας, σάν Χριστιανῶν. Ἐδῶ εἶναι πού ἡ βαθμολογία μας δὲν πιάνει οὔτε τὴ βάση. Ἀβυσσαλέο χάος ἀνάμεσα στὸν χριστιανικὸ κανόνα καὶ τίς καθημερινές πρακτικές μας. Εὐαγγελικὰ ἀσχετοί, στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἥθος. Πνευματικὰ μᾶς χαρακτηρίζει μιὰ σπάνια καχεξία, στὸ μέγεθός της ἀπειλητικὴ, διαβρωτικὴ, καταστρεπτικὴ. Χωλαίνουμε στὰ πνευματικὰ τόσο, πού δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μᾶς τὸ πεῖ κάποιος γιατρός, ὅτι ἐκφρονήσαμε. Μιλάει ἀπὸ μόνῃ τῆς ἡμῶν καὶ ἀλλοφροσύνης τῶν χρηστῶν τῆς ἀντίχριστῆς ἐποχῆς

μας. Καὶ εἶναι τόσο τὸ μέγεθος τῆς ἀσυνέπειάς μας ἔναντι στὴν Εὐαγγελικὴ δεοντολογία, πού ἀναπόφευκτα δεχόμαστε, ὅτι ἡ αὐστηρὴ Κυριακὴ παρατήρηση τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφορᾷ ἐμᾶς. Naί, σέ μᾶς ταιριάζει ἡ σκληρὴ ἐκείνη ἀποβολὴ στὸ πρόσωπο τοῦ δούλου ἀπ' τοὺς γάμους, πού δὲν φοροῦσε τὸ ἀνάλογο γαμήλιο ἐνδυμα.

Ἐνῶ γιὰ κάθε περίσταση καὶ περίπτωση ἔχουμε τὴν ἀπαιτούμενη ἐνδυμασία, γιὰ ν' ἀρέσουμε στὴν κακόγουστη κοινωνία καὶ «συσχηματιζόμεθα», προκλητικώτατα, δυστυχῶς συμπεριφερόμαστε ἔναντι Ἐκείνου, πού μᾶς θέλει «σωφρονούντας καὶ ἱματισμένους».

Τὰ Κυριακὰ λόγια τῆς ἐν λόγῳ Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, τὰ τόσο συγκλονιστικά, ἀρμόζουν ἀπόλυτα σέ μᾶς, καὶ δὲν θάταν ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε, ὅτι ἐλέγθησαν γιὰ μᾶς. Naί, γιὰ μᾶς ἀνοίξε ὁ Κύριος τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τοὺς γάμους.

Φτιάξαμε μὲ πολλὴ ἀνεση κουστούμια καὶ εἰδικές φόρμες τῆς ἀρεσκείας μας, γιὰ νὰ δείχνουμε, ἐμεῖς οἱ κίβδηλοι τὴν «κατ' εὐφημισμὸν» χριστιανικότητά μας. Κι ἂν θέλετε, σημαιοφόροι καὶ πρωτοπόροι σ' αὐτὸ τὸ θεομίσητο καμουφλάζ, πού ἐντεχα καὶ μὲ μαεστρία κόβουν καὶ ράβουν στὰ μέτρα τοὺς τὸν Εὐαγγελικὸ καὶ γενικὰ Χριστιανικὸ Κανόνα, κάποιοι «ἡμέτεροι», γελοῖοι κληρικοί, πού ὅμως ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀπέβαλε ἀπ' τὴ χορεία τῶν «συνανακειμένων» καὶ θὰ τοὺς ζητήσῃ ν' ἀπολογηθοῦν, πῶς καὶ γιατί ἀπετόλμησαν νὰ εἰσέλθουν «οὐχὶ διὰ τῆς θύρας» καὶ ἄνευ «γαμηλίου» ἐνδύματος στὴν γαμήλια εὐτυχία τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μας. Κληρικοί μεγαλοσχήμονες, λαφυραγωγοὶ καὶ πατραλοῖες, πού στὸ ἐνεργητικὸ τους, σάν ἄλλοι Ἡρόστρατοι γιὰ χρόνια, μόνο φωτιές καὶ ἐμπρησμούς, συκοφαντίες καὶ ἀδικίες ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, ἀποσκοπώντας στὴν ἐξασφάλιση πρωτοκλησιῶν καὶ πρωτοκαθεδριῶν στὴν γαμήλια χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας, σέ πείσμα καὶ ὑπερφαλαγγίση τῆς ἐννομῆς τάξης.

Τὶ κρίμα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ δροῦν, σάν Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, τέτοια ἀηδὴ ἀνθρωπάρια στοὺς κόλπους μας.

Τὶ κρίμα νὰ ἐμφιλοχωρεῖ ἡ ὑποκρισία σ' ὅλο τῆς «τό μεγαλεῖο» καὶ μὲ εὐσεβίσθηκα περικαλύμματα, στὸν πανιέρο χώρῳ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας!...

Τὶ κρίμα νὰ ἰδιοποιοῦνται τὴν ιδιότητα τοῦ ἀγωνιζόμενου καὶ ἀγρυπνοῦντος ἡγέτη, δούλοι καὶ ἀνδράποδα ποταπῶν κινήτρων καὶ βλέψεων καὶ ἀδελφοκτόνων παθῶν κάλλιερητές!...

Τὶ κρίμα!...

Ντύθηκαν τήν Καλλιοπιακή τακτική καί προβάλλοντας στή γαμήλια χαρά και χορεία τῆς Ἐκκλησίας ὑποκρίθηκαν, τούς «οὐρανόθεν» χρισμένους πατέρες καί ἀπαίτησαν... ὦ Θεέ μου, μακρόθυμε... Ζήτησαν νά ἐκπαραθωρῶσουν τούς πάντες, γιά τήν ἰσχυροποίηση τῶν ἀπογυμνωμένων ἀπό χάρι Θεοῦ θέσεων τους. Ζήτησαν νά παγιώσουν ἀθέμιτες κι ἀντορθόδοξες πρακτικές καί νά στρογγυλοκαθίσουν στήν θέση τοῦ Νυμφίου (!!!) ἀφοῦ ἀπό χρόνια ἔχουν ἐκτοπίσει ἀπ' τίς σατανόβουλες δραστηριότητές τους τόν γλυκύτατον Νυμφίον Χριστόν, ὁ ὁποῖος δέν παρέχει, ὅπως αὐτοί νοσταλγοῦν, περιθώρια γιά «ζωή χαρισάμενη» χρυσοφόρα καί πασάδικη...

Ἰλιγγιά κανεῖς ρίχνοντας ἀπλῶς καί μόνον ἓνα βλέμμα ἐταστικό στήν ἐμπλη μηχανορραφίες ἱστορία τους. Ἡ μνήμη πολλῶν ἴσως ν' ἀλλοιώθηκε, ἡ νεώτερη ὅμως Ἐκκλησιαστική μας ἱστορία βοᾷ διάτορα γιά τήν ποιότητα, τήν ἠθική καί πνευματική προέλευση, καθώς καί τήν ἀρνητική «προσφορά», τῶν σήμερα ὀριστικά ἀποκομμένων Καλλιοπιακῶν ἀπό τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Στό ἐξῆς πλέον ἰσχύει τό γραφικό: «Ἡ παγίς συνετρίβη καί ἐμεῖς ἐρρύσθημεν». Ὁδυνηρό ἐγχεῖρημα, ἀλλά ἀπόλυτα σωτηριῶδες.

Καί τώρα, πού οἱ παμπόνηροι καί ἀπογυμνωμένοι τοῦ γαμήλιου ἐνδύματος δοῦλοι ἀποβλήθηκαν· τώρα πού ἡ Ἐκκλησία λευτερώθηκε ἀπ' τή μαφία τοῦ 1979· τώρα πού οἱ τρισκότεινες σκοπιμότητες πῆραν τήν «ἀγουσαν»· τώρα τί γίνεται;

Ἀνασκοῦμπωμα γιά ὄντως ἱερά ἀγωνίσματα καπαλαίσματα. Καιρός γιά μιά ἐκ νέου ὀρθή ἀπαρχή. Καιρός γιά ξεχέρσωμα τοῦ θείου Γεωργίου. Γιά ξεκαθάρισμα προσώπων καί καταστάσεων. Γιά ἀνα-

σύνταξη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας δυνάμεων. Καί γιά τό παρόν ἀνώφελη ἡ ὅποια Ἐπισκοπική χειροτονία. Ἀντίθετα τό πλῆθος τῆς ἀρετῆς, ἡ αὐταπάρνηση καί ἡ ὑπευθυνότητά μας θά προσδώσουν κύρος καί καταξίωση. Ἄς ἰσχυρίζονται «κοάζοντες» οἱ Καλλιοπιακοί, ὅ,τι ἡ νοσηρή τους φαντασία γεννᾷ, προκειμένου ν' ἀποκτήσουν ὁπαδούς - γιατί μόνο γιά ὁπαδούς ἀγωνίζονται καί ὄχι γιά πιστούς - ἰσχυριζόμενοι ἀκόμη, ὅτι τό ἡρωϊκό ἐγχεῖρημά μας ἀποσκοπεῖ στήν ἐπισκοποποίηση κάποιων μνηστήρων. Ἡ σημερινή καί αὐριανή πραγματικότητα δέον νά τούς ἀνατρέψει καί θά τούς ἀνατρέψει ἄρδην. Στήν γαμήλια τράπεζα τοῦ Ἀγώνος μας δέν χωρᾷ πλέον τέτοια φυράματα κουκοσκιαχτικῆς μορφῆς καί ἀλωπεκισμοῖ Καλλιοπιακοῦ εἴδους. Ὅχι!

Ἀπ' ἐδῶ καί πέρα ἐμεῖς τά γνήσια ἀναστήματα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐδρεύει στήν Κάνιγγος 32, ἔχοντας τά πατρογονικά μας «ἐνδύματα» θά παρακαθίσουμε στήν χαρά τοῦ Κυρίου μας, μέ τήν πεποίθηση, ὅ,τι ἐγκαινιάζουμε ἓνα νέο ξεκίνημα Ἐκκλησιαστικῆς ἀνάπτυξης ἔχοντας γιά ὁρμήματά μας τίς πατρογονικές μας ἀρετές καί γνώμονα πορείας τήν ἐν λόγῳ Εὐαγγελική ἐπιταγή.

**«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπό τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ
Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμᾶς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταί Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδή τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολύ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοί φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τάς συνδρομάς των, διά νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Ἱερομον. Τιμοθέου Συμεωνίδη

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ· γέγραπται γάρ· ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω· πού σοφός; πού γραμματεὺς; πού συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου;».

Ἐπειδὴ κάποιοι ἄπιστοι Κορίνθιοι, χλευάζοντας τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν ἔλεγαν, εἶναι μωρία, ἀνοησία οἱ Χριστιανοὶ νὰ κηρύττουν Θεὸν ἐσταυρωμένον. Ἄν ἦταν Θεὸς συνέχιζαν, πῶς δὲν μπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον; Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν τὸν ἀπέφυγε, πῶς μπόρεσε νὰ ἀναστηθῇ;

Διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος παραγγέλλει εἰς τοὺς χριστιανούς πού ἐταρράσαντο ἀπὸ τέτοιες βλασφημίες, νὰ μὴν παραξενεύονται γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς μέ τὴν δύναμιν τοῦ σταυροῦ ἐνίκησε τὸν θάνατον. Οἱ ἀπωλεσμένοι, τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ τὸ θεωροῦν μωρία, οἱ δὲ σωζόμενοι ὁμολογοῦν τὸν σταυρὸν δύναμιν Θεοῦ καὶ σοφίαν.

Διευκρινίζοντας ὁ Ἀπόστολος ὡς μάρτυρα φέρει τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντας, «ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω». Ἀποδεικνύει δηλ. ἐκείνους ὅπου νομίζουν ὅτι ἔχουν σύνεση, ἀνοήτους. Μῆτε φιλόσοφος, μῆτε γραμματισμένος Ἰουδαῖος, μῆτε διαλεκτικὸς συζητητὴς κατάφερε νὰ μᾶς σώσῃ, παρὰ οἱ ἀγράμματοι ἀλιεῖς μέ τὴν δύναμιν καὶ τὴν σοφίαν τοῦ σταυροθέντος μᾶς ἐλευθέρωσαν, ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ διαβόλου. Τοὺς δὲ σοφοὺς τοῦ κόσμου τούτου ἀνοήτους ἀπέδειξαν, διότι δὲν κατάφεραν νὰ εὑρουν μέ τὴν σοφίαν τους τὴν ἀλήθειαν.

«Ἐπειδὴ γάρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σώσαι τοὺς πιστεύοντας».

Ἐπειδὴ μέ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φαίνεται μέσα εἰς τὴν ὠραιότητα τῶν κτισμάτων καὶ τοὺς εὐγλωττοὺς συλλογισμοὺς τῶν δὲν ἐγνώρισαν τὸν Θεόν, ἠθέλησε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τοὺς πιστεύοντας μέ τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον νομίζουν οἱ ἀπωλυμένοι ἀνοησία.

«Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον· Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, ἔλλησι δὲ μωρία· αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ ἔλλησι Χριστοῦ Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν· ὅτι τὸ μωρόν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρό-

τερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ».

Σημεῖα καὶ θαύματα ζητοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ πιστέψουν, οἱ δὲ Ἕλληνες σοφίαν. Οἱ Ἰουδαῖοι σκανδαλίζονται λέγοντας, πῶς αὐτὸς ὅπου τρώγει καὶ πίνει μέ τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ τέλος σταυρώνεται ἀνάμεσα ἀπὸ ληστὲς κακούργους, εἶναι Θεός; Οἱ Ἕλληνες χλευάζουν διότι κηρύττεται Θεὸς σταυρωθεὶς, μέ μόνη τὴν πίστιν, χωρὶς συλλογισμοὺς καὶ ἐπιχειρήματα.

Διὰ νὰ ἔλθουν εἰς αἴσθησιν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ οἱ προσκληθέντες κηρύττομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν. Διότι διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ διάβολος ἐδόθη καὶ ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ σβύσουν τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ, ὅλοι κατισχυμένοι καὶ νικημένοι ἔμειναν.

Ὅπως οἱ βαρεῖα ἄρρωστοι ἀηδιάζουν καὶ δὲν δέχονται τίς τροφές, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐτρελλάθησαν ὑβρίζουν ἐκείνους ὅπου τοὺς ἐπισκέπτονται, ἔτσι καὶ αἱ ἀπωλεσμέναι ψυχαὶ περιπαίζουν τὸν σταυρόν.

Αὐτὸν τὸν σταυρὸν τοῦ ὁποίου τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν δύναμιν εἶδαμε, θά ἰδοῦμε πάλι εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν λάμψη θά σκοτισθῇ καὶ ἡλιος καὶ σελήνη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ κηρύττομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ προσκυνοῦμεν τὸν σταυρὸν αὐτοῦ τὸν τίμιον.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἂν οἱ Ἰουδαῖοι σκανδαλίζονται καὶ ἂν οἱ Ἕλληνες μωρία νομίζουν, καὶ ἂν οἱ ἄπιστοι βλασφημοῦν τοῦ σταυροῦ σου τὸ μυστήριον, ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουμε καὶ ὁμολογοῦμε ὅτι σύ εἶσαι «Θεοῦ δύναμις καὶ σοφία» (Α' Κορινθ. α' 24) ὅτι σύ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σώσαι, ὦν πρῶτος ἐγώ. Ἐμεῖς μέ πίστιν κηρύττομεν ὅτι ὁ χαλκοὺς ὄφιν ἐσήμαινε Σὲ τὸν Θεάνθρωπον καὶ σωτῆρα μας. Ὅπως ὑψώθη ἐκεῖνος ἐπὶ σημείου, οὕτω καὶ σύ Δέσποτα τῶν ἀπάντων ὑψώθης ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ καὶ καθὼς ὅσοι ἐβλεπαν εἰς ἐκεῖνον ἐθεραπεύοντο ἀπὸ τίς πληγῆς των, ἔτσι καὶ οἱ εἰς σέ πιστεύοντες καθαρίζονται ἀπὸ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν.

Ἦλθες δὲ εἰς τὸν κόσμον, ὅπως εἶπες, ὄχι γιὰ νὰ κρίνης, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσης αὐτόν καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ νὰ μὴν ἀπωλεσθῇ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Ἐμεῖς ἐπειδὴ εἰς σέ πιστεύομεν, συμπεραίνομεν ὅτι εἴμαστε εἰς τὴν μερίδα τῶν σωζομένων καὶ τῶν κληρονόμων τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ Βασιλείας σου.

Πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΑΒΟΥΡΙΔΗΣ 1870 - 1955

Τήν πρωΐαν της 8ης Σεπτεμβρίου 1995, οί καμπάνες τών 'Ι. Ναών μας, ἐσήμαναν πένθιμα, γιά τό λυπηρό γεγονός τοῦ θανάτου, τοῦ πρ. Φλωρίνης καί Προέδρου τών Γ.Ο.Χ. Κυροῦ Χρυσόστομου. Οἱ πάντες αἰσθάνθησαν τόν ἀπορφανισμό των ἀπό ἓνα τέτοιο πνευματικό πατέρα, ἐνῶ ἐντονή ὑπῆρξε ἡ διαπίστωση καί ὑποχρέωση, τῆς συνεχίσεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, σύμφωνα μέ τās συμβουλās καί προτροπās του, ὡς ἱερά παρακαταθήκη.

Ὁ ἀπαράμιλλος ζῆλος πρὸς τήν Ὁρθοδοξία, ἡ σθεναρά του Ὁρθόδοξος ὁμολογία εἰς τούς τότε διώκτας καί δικαστάς, ἡ ὑπομονετικότητά του, ἡ ἐπιμονή του γιά τήν ἀλήθεια, ἦταν μερικές ἀπό τίς μεγάλες ἀρετές τίς ὁποῖες διέθετε ἡ ψυχὴ του. Ἦταν μία φυσιογνωμία σπάνιας ἀξίας, διότι εἶχε κατορθώσει νά συνδιάσῃ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ τῶν ζωὴν ἐνός ἀγίου μέ τῶν ζωὴν ἐνός ἐπιστήμονα.

Ἵσως ἐπειδὴ λείπουν τέτοιοι ἰδανικοὶ ἄνθρωποι, Ἵσως ἐπειδὴ λείπουν τέτοιοι πνευματικοὶ ἡγέται εἰς τὴν σημερινή μας ἐποχή, φθάσαμε στό σημεῖο ἡ Ἐκκλησία μας νά ἔχῃ διαμοιρασθῇ σέ τόσες ὁμάδες, ἀλληλοσυγκρουόμενες, ἀλληλομισουμένες καί δυστυχῶς νά ὀδηγούμεθα εἰς τό βάραθρο τῆς καταστροφῆς.

Τότε πού τὴν δεκαετία τοῦ '50 ὑπῆρχε ὁ τόσο δυσβάστακτος διωγμός, ἡ Ἐκκλησία τών Γ.Ο.Χ. ἦταν μία σιδερένια γροθιά, σήμερα μέ τὴν τόσο ἐλευθερία τών κινήσεων καί τῆς σκέψης αὐτοκτονούμε, δημιουργώντας προφάσεις, διὰ τὴν μὴ διατήρηση τῆς ἐνότητος καί τὸν ἐν γένει ὁμαλό ρυθμό τοῦ ἀγῶνος μας. Διότι μόνο μέ τὴν ἐνότητα ὅλων τών ἀποτελουμένων παρατάξεων εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ., θά μπορέσουμε νά ἐπιτύχουμε τὴν νίκη τῆς ζωῆς Ἐκκλησίας μας καί θά μπορέσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλούς νά ἐπιτελῇ τό ἔργο της, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν διαφύλαξη τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδοξίας καί τήρηση τών Ἱερῶν Παραδόσεων.

Ἡ φετεινὴ ἐπέτειος τῆς ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου κυροῦ Χρυσόστομου, ἐρχεται νά μās θυμίσῃ γιά μία ἀκόμη φορά, ὅτι τὰ χρόνια ἐκεῖνα εὐτύχησε ἡ Ἐκκλησία μας νά ἔχῃ ἓνα ἀγωνιστὴ πού πάνω ἀπὸ ὅλα μεριμνοῦσε γιά τὸν Ἀγῶνα ψυχῇ τε καί σῶματι, διατηρώντας ὡς εὐῶδες θυμίαμα, ἀσβεστη τὴν φλόγα τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ὀρθοδοξία καί τās θρησκευτικὰς παραδόσεις.

Ὅπως σήμερα, ἔτσι καί στὴν ἐποχὴ τῆς δρᾶσις του, ὑπῆρχαν ποικίλα πολυσύνθετα προβλήματα. Ὅμως χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν, σύνεσιν καί τὴν ἀποφασιστικότητά πού διέθετε, ἔδινε τίς λύσεις κατὰ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ.

Ὅμως μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τό ἔργον τό ὁποῖον μās παρέδωσε θά προχωρήσῃ. Ὅπως ὁ Μέγ. Ἀλέξανδρος μέ τό σπαθί του ἔλυσε τὸν Γόρδιο Δεσμό, ἔτσι καί μεῖς σήμερα καλούμεθα ὅπως κόψουμε τὴν ρίζα τοῦ κακοῦ, ἔτσι ὥστε τό δένδρον τῆς ἀληθείας ἀνθίσει μέ καρπούς ἀρετῆς.

Ἐφυγε ἀπὸ τὸν μάταιο καί πρόσκαιρο τοῦτο κόσμον ἀάπτωχος. Πτωχός, ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη ὕλη. Πλούσιος ὅμως, ὡς πρὸς τό πνεῦμα. Ἐνα πνεῦμα γεμάτο σοφία, πού τόσο εἶχε ἀνάγκη ὁ κόσμος πού τὸν ἀκολουθοῦσε τὴν ἐποχὴ τῆς δρᾶσις του. Μήπως καί σήμερα, δέν ἔχουμε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νά ὑπάρξουν τέτοιοι πνευματόμορφοι ποιμένες στὴν Ἐκκλησία μας;

Νοερῶς ἂς διατηρήσωμεν τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ποιμενάρχου Κυροῦ Χρυσόστομου, συνεχίζοντας τās προτροπās του καί συμβουλās του, μέσα στὰ πλαίσια πού ἐκεῖνος σημάδεψε, ἀγωνιζόμενοι ὅπως καί ἐκεῖνος, διὰ τὴν μία καί ζωσα τοῦ Χριστοῦ ἀγία Ἐκκλησία.

Ἡ «Φ.Ο.» ἀφιερώνει τὴν σελίδα αὐτή, ὡς ἐλάχιστο φόρον τιμῆς, στὸν πρῶτο ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, μακαριστὸν πρ. Φλωρίνης Κυρόν Χρυσόστομον, ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 40 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδημίας του, εὐχόμενοι:

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη,

Ἀείμνηστε καί Ἀλησμόνητε Πρωθιεράρχα.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τό μεγαλύτερον σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ὁ Τίμιος καὶ Ζωοποιός Σταυρός. Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν ἱστορικὴν, πού ἐπάνω του ἐσταυρώθηκε ὁ μόνος Ἀναμάρτητος καὶ ἔχυσε τό πανάσπιλον καὶ ζωήρρυτον αἷμα του, «ὁ αἰρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου» Κύριος, ἀπὸ τότε, μετεβλήθηκε, εὐλογήθηκε, ἀγιάσθηκε καὶ ἐγίνε τό Πανσεβάσμιο, τό Τίμιο Ξύλο πού δεσπάζει πλέον παντοῦ στὸν χριστιανικὸ κόσμον. Ἐγίνε τό ἀγιώτερον καὶ ἐνδοξότερον σύμβολον καὶ ἡ σημαία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τό σημεῖον τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως.

Βλέποντες τὸν Σταυρόν ἡ σκέψις μας φέρεται εἰς τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν καὶ εἰς τὴν Θεοκτόνον πόλιν καὶ ἐνθυμούμεθα ὅλα τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῆς ἀπαισίας καταδίκης τοῦ Κυρίου. Πάνω λοιπόν σ' αὐτόν τὸν σταυρόν ὁ Θεάνθρωπος, παρέδωκε τό πνεῦμα, ἀφοῦ «ἐταπεινῶσεν ἐαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ» (Φιλίπ. 28) «ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας» (Ἑβραίους 12,8). Τὴν ὑψωσιν τοῦ Σταυροῦ ἐορτάζομεν μέ μεγαλοπρέπεια κατ' ἔτος τὴν 14 Σεπτεμβρίου. Παρακινούμεθα δὲ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τό ἐξῆς γεγονός. Ἡ εὐσεβὴς μητέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἡ Ἁγία Ἑλένη, εἶχεν διακαῇ πόθον νά προβῇ σὲ ἀνασκαφὰς εἰς τοὺς ἱερούς ἐκείνους τόπους ὅπου ἐμαρτύρησε καὶ ἀπέθανεν ὁ Χριστός, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ τάφου καὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό 326 μ.Χ. ἐπραγματοποίησε τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἐφθασε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ ἔτος, κατόρθωσε μέ πολλές δυσκολίες νά ἀποκαλύψῃ τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ καὶ νά ἀνεύρῃ τὸν σταυρόν αὐτοῦ. (τοὺς ὡς ἄνω τόπους εἶχε ἐπικαλύψει σκοπίμως ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Ἀνδριανός, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐπὶ μέν τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ εἶχε ἰδρύσει ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου τοῦ Τάφου ἀγαλμα τοῦ Διός).

Κατὰ τὴν παράδοσιν φανέρωσε τὸν τόπον καὶ ἔσκαψε κάποιος ἑβραῖος ὀνομαζόμενος Ἰουδᾶς. Τότε βρέθηκαν ἐξακολουθεῖ ἡ παράδοσις τρεῖς σταυροί. Ἀλλὰ ποῖος ἦτο ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ; Ἡ ἁγία Ἑλένη διὰ νά διαπιστώσῃ ὅτι ὄντως ὁ ἀνακαλυφθεὶς σταυρός εἶναι τοῦ Χριστοῦ ἐτοποθέτησε ἓνα νεκρὸ μέ τὴν σειρά εἰς τοὺς τρεῖς σταυρούς. Ὅταν ὁ νεκρὸς τοποθετήθηκε εἰς τὸν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἀναστήθηκε.

Στό μέρος τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡ ἁγία Ἑλένη ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πού κτίσθηκε μέ διαταγὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Αὐτόν τὸν τίμιον Σταυρόν πῆρε μέ εὐλάβειαν ὁ

**ὑπὸ τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Ἐπιτίμου Διευθυντῆ - Πρωτονοταρίου**

ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων Μακάριος, ὁ ὁποῖος τὸν ὑψωσεν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἐπάνω εἰς τὸν Ἀμβωνα, καὶ τὰ χριστιανικὰ πλήθη τὸν προσκύνησαν μέ πίστην, χύνοντες ἄφθονα δάκρυα καὶ ψάλλοντες τό «Κύριε ἐλέησον».

Ὑστερα ὁμως ἀπὸ χρόνια οἱ Πέρσες μέ τοὺς πολέμους τῶν κατέλαβον τὴν Μικράν Ἀσίαν, τὴν Συρίαν καὶ τό 614 μ.Χ. ἔφθασαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐλεηλάτησαν καὶ ἐπυρπόλησαν τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ ὅλους τοὺς μεγαλοπρεπεῖς χριστιανικοὺς Ναοὺς. Ἀπειρα λάφουρα ἐστάλησαν εἰς τὴν Περσίαν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Τίμιος Σταυρός.

Οἱ Πέρσαι σιγὰ σιγὰ ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ὁ Ἡράκλειος διὰ νά σώσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἐκστρατεύει ἐναντίον των, φθάνει μέσα εἰς τὴν Περσίαν, νικᾷ τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς δίδει τὴν εἰρήνην τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν, μέ ὅρους ἐπικεικὲς τὴν 8ην Ἀπριλίου 628 μ.Χ.

Μεταξὺ τῶν ὄρων ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν ὑποχρεοῦτο νά ἐπιστρέψῃ ὅλα τὰ ἀρπαγέντα κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς λάφουρα καθὼς καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν. Ὁ θριαμβευτὴς Αὐτοκράτωρ, ὁ ἡρωϊκὸς στρατιώτης τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ὁχθὴν τοῦ Βοσπόρου τὸν ὑποδέχονται μέ λαμπρὰν ὑποδοχὴν ὁ Πατριάρχης Σέργιος, οἱ Ἀρχοντες τῆς πόλεως καὶ ὅλος ὁ λαός, κρατοῦντες κλάδους ἐλαίας καὶ λαμπάδας, ψάλλοντας εὐχαριστηρίους ὕμνους.

Ἄνδρες δέ, ἐπροπορεύοντο, κρατοῦντες ὑψηλά τό ἱερὸν σύμβολον τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸν Τίμιον Σταυρόν, τό πολυτιμότερον ἀπὸ ὅλα τὰ λάφουρα ὅσα ἔφερεν μεθ' ἑαυτοῦ ὁ θριαμβευτὴς Αὐτοκράτωρ. Ὁ κόσμος ὅλος ἔξαλλος ἀπὸ ἐνθουσιασμό ἐπευφῆμει ἀδιακόπως τὸν αὐτοκράτορα καὶ προσκύνει, τὸν Τίμιον Σταυρόν. Τό θέρος τοῦ ἐπομένου ἔτους 629 μ.Χ., ὁ Ἡράκλειος μετέφερεν τὸν Τίμιον Σταυρόν μέ λαμπρὰν συνοδείαν, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ὑψωσεν αὐτόν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων εἰς τὸν ἐν Γολγοθᾶ ναόν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑψώθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Ἡ 14η Σεπτεμβρίου, ἐορτὴ τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἶναι συνδεδεμένη μέ τὰ δύο μεγάλα γεγονότα, τῆς ἀνευρέσεως καὶ ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν ἐν Γολγοθᾶ

ναόν επί τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καί τῆς ἐπιστροφῆς καί τοποθετήσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τόν ἐν Γολγοθᾷ ναόν, ὑπό τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου.

Ἐκτοτε καθιερώθη ἡ ἐορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τήν 14ην Σεπτεμβρίου. Οἱ Λειτουργοί τοῦ Ὑψίστου ὑψώνουν τήν ἡμέραν αὐτήν εἰς τό μέσον τῶν Ναῶν τόν Σταυρόν στεφανομένον μέ ἄνθη προσκυνοῦν μέ εὐλάβεια οἱ πιστοί, καί μέ ἱερό ρῖγος οἱ ἱερεῖς ψάλλουν «Τόν

Σταυρόν Σου Προσκυνοῦμεν Δέσποτα...».

Ἄς πάρουμε καί ἐμεῖς τόν σταυρόν μας καί ἄς ἀκολουθήσουμε τόν Κύριο, καί ἄς ψάλλουμε διαρκῶς τόν ὠραῖο καί ἄφθαστο ὕμνο τοῦ Σταυροῦ. Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρός ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρός βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός πιστῶν τό στήριγμα, Σταυρός ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

ΕΙΠΕΝ ΓΕΡΩΝ...

Ἐλεξαν γιά τόν Ἀββᾶ Μάρκο τόν Αἰγύπτιον, ὅτι ἔμεινε, εἰς τό κελλίον του τριάντα ἔτη χωρίς νά ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτό.

Ἐνας ἱερέας εἶχε συνήθεια νά ἔρχεται εἰς τό κελλίον τοῦ Ἀββᾶ καί νά λειτουργῇ ὥστε νά μεταλαμβάνῃ ὁ Ἀββᾶς Μάρκος τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Βλέποντας ὁ διάβολος τήν ὑπομονή αὐτῆ τοῦ Ἀββᾶ σκέφτηκε νά τόν πειράξῃ μέ τήν κατάκριση.

Ἐφτιαξε λοιπόν κάποιον ὡς νά εἶχε πνευματικό χάρισμα, καί ὁ ὁποῖος πῆγε πρὸς τόν Ἀββᾶ γιά νά λάβῃ εὐχή. Πρό ἄλλου τινος λόγου ὁ διαβολοκίνητος ἐκεῖνος εἶπε στόν Ἀββᾶ Μάρκο: Ὁ ἱερέας σου μυρίζει ἁμαρτία, τοῦ λοιποῦ μὴν τόν ἀφήσεις νά σέ πλησιάσῃ.

Ὁ Θεόπνευστος ὁμως ἐκεῖνος Ἀββᾶς ἀπήντησε: Τέκνον ὅλοι ἀφήνουν τήν ἀκαθαρσία ἔξω (ἐννοῶντας τόν διάβολο πού ἔφερνε μέσα του) ἐσύ ὁμως τήν ἔφερες σέ μένα. Εἶναι γραμμένο ὁμως: μὴν κρίνετε γιά νά μὴν κριθῆτε: πλήν τούτου ἐάν ὄντως ὁ ἱερέας εἶναι ἁμαρτωλός ὁ Κύριος θά τόν σώσῃ: διότι πάλι εἶναι γραμμένο: εὐχήθητε γιά τοὺς ἄλλους γιά νά θεραπευθῆτε. Λέγοντας αὐτά τά λόγια ὁ Ἀββᾶς τόν εὐλόγησε καί πάραυτα ἐξεδίδωξε τό δαιμόνιο ἀπὸ τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνον τόν ὁποῖο καί κατευόδωσε ὑγιῇ.

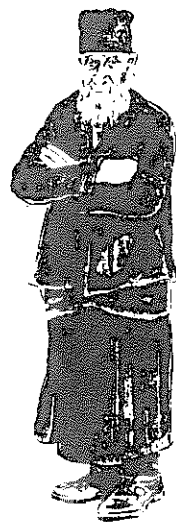
Ὅταν ἦλθε ὁ ἱερέας κατὰ τήν συνήθεια ὁ Ἀββᾶς Μάρκος τόν ὑποδέχθηκε μέ μεγάλη χαρά. Ὁ ἀγαθός ὁμως Θεός βλέποντας τόν λογισμό τοῦ Γέροντος καί θέλοντας νά ἐκβάλλῃ ἀπ' αὐτόν κάθε κακὴ σκέψη τοῦ ἔδειξε τό ἐξῆς σημεῖο ὅπως ὁ ἴδιος τό ἐξιστόρισε.

Προτιθεμένου τοῦ ἱερέως νά σταθῇ ἐνώπιον τῆς Ἀγίας Τραπέζης, εἶδα - λέγει ὁ Ἀββᾶς Μάρκος - νά κατέρχεται ἀπὸ τόν οὐρανό, Ἄγγελος Κυρίου νά θέτῃ τό χέρι του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερέως καί νά γίνεταί ὁ ἱερεὺς πύρινος στήλος. Θαυμάζοντας τό ὄραμα αὐτό, ἄκουσα φωνή νά μοῦ λέει: Ἀνθρώπε γιατί ἔμεινες ἐκστατικός μέ αὐτό τό πράγμα; Ἐάν κάθε βασιλέας ἐπίγειος δέν εἶναι δυνατόν νά

δεχθῇ τοὺς μεγιστᾶνες του νά σταθοῦν ἐνώπιόν του βρώμικους ἐάν οὗτοι δέν ἔχουν τήν πρέπουσα διακόσμηση, πολὺ δέ περισσότερο ἡ θεία δύναμη ἀποκαθαρεῖ τοὺς λειτουργοὺς τῶν ἁγίων μυστηρίων, ὅταν οὗτοι πρόκειται νά σταθοῦν ἐνώπιον τῆς οὐρανοῦ δόξης;

Τοιοτρόπως ὁ γενναῖος ἐκεῖνος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Μάρκος ὁ Αἰγύπτιος, ἐγίνε μέγας, καί κατηξιώθη τῆς χάριτος τοῦ ὁράματος ἐκεῖνου, διότι δέν κατέκρινε τόν ἱερέα.

Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

ΕΥΧΑΙ

Τὴν 22αν Αὐγούστου, ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, Πατριάρχου Κων/πόλεως, ἐώρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ σεπτὸς Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας, Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος.

Ἡ ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις ἔλαβε χώρα εἰς τὸν Καθεδρικό Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐν Λαμῖα, τῇ συμμετοχῇ ἐκπροσώπων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐξ' ὅλης σχεδὸν τῆς ἐπικράτειας.

Ὅντως ἡ ὑψηλὴ προσωπικότης τοῦ ἑορτάσαντος, καθίσταται πόλος ἑλξεως καὶ συσπείρωσης. Ἡ ἕως τῶρα ὀλιγόμηνος Προεδρία του, ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῶν Γ.Ο.Χ., ἔχει ἀποδώσει τόσα θετικὰ ἀποτελέσματα, ὅσα δὲν κατόρθωσαν ἐπὶ δεκαετίες νὰ ἀποδώσουν προκάτοχοί του.

Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται υἱϊκῶς εἰς τὸν ἅγιον Πρόεδρο ἐτη πολλὰ μεστὰ ὑγείας καὶ ἀγωνιστικότητος.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ (Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ FILIOQUE)

Ἡ μεγαλύτερη δογματική παρέκκλιση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐκ τῆς ὀρθῆς πίστεως εἶναι τὸ Filioque (Φιλιόκβε).

Ἡ λέξις αὕτη εἶναι Λατινική, σύνθετος, μεταφράζεται δέ εἰς τὰ Ἑλληνικά «καί (ἐκ) τοῦ Υἱοῦ», ταύτην τοποθετοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως εἰς τὸ σημεῖο ὅπου αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συγκεκριμένα ὅταν ἀναγινώσκουμε «Καί εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιό, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενο κ.λ.π.», οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ μετὰ τὴν λέξη Πατὸς προσθέτουν «καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ» καὶ συνεχίζουν «ἐκπορευόμενο κ.λ.π.».

Τοιοτοτρόπως δέχονται ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκ-

**ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ.
Χριστοφ. Ἀγγελόπουλου**

πορεύεται ὄχι μόνο ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ παροῦσα πλάνη τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἶναι βλασφημία μεγίστη ἀφοῦ καταλύει μάλλον συγχέει τὰ ὑποστατικά ἰδιώματα ἐνὸς ἐκάστου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Πλὴν τούτου ἂν δεχθούμε ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται πλὴν τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ τότε αὐτομάτως παύουμε νὰ πιστεύουμε εἰς ἕναν Θεόν ἀλλὰ γινόμεθα πολυθεῖστές, ἀναγνωρίζοντας δύο Θεοὺς ἕναν τὸν Πατέρα καὶ ἕναν τὸν Υἱόν οὐχὶ ἡνωμένους τῇ οὐσίᾳ, ἀλλὰ διάφορον τὸν μὲν ἐκ τοῦ δέ, ἐφόσον δύναται ἕκαστος ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκπορεύσῃ κατὰ ἰδίᾳ αὐτοῦ δυνάμει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐτσι ὁδηγούμεθα εἰς τὸν συλλογισμόν, τί θὰ ἐγένετο ἂν σύμφωνα μὲ τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος αἵρεση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ Θεὸς Πατὴρ προετίθετο νὰ ἀποστείλῃ κάποια στιγμή τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἐνῶ δὲν θὰ συγκατετίθετο ὁ Θεὸς Υἱός. Θὰ ἐπέρχετο σύγκρουση εἰς τὴν ἁρμονίᾳ τῆς Παναγίας Τριάδος; Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ βλασφημία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν.

Τῇ πλάνῃ τῶν αὐτῇ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ στηρίζουν πλὴν τῶν ἄλλων καὶ στὴν παρερμηνείᾳ τοῦ κατὰ Ἰωάννου 15, 16 χωρίου ὅπου ἀναφέρει «Ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται...». Ἡ προσεκτικὴ ὅμως ἐρμηνεία τοῦ ὡς ἄνω χωρίου δὲν ἀποδεικνύει τὴν πλάνη τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ἀλλὰ ἀντιθέτως κάνει σαφὴ διάκριση περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγ.

Πνεύματος, ὅτι τούτῃ ἐπιτελεῖται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μόνον. Ἀπόδειξις τούτων τυγχάνουν οἱ χρόνοι τῶν ρημάτων «πέμψω» καὶ «ἐκπορεύεται». Ὁ ἐνεστώσ πού χρησιμοποιεῖται στὸ ρῆμα «ἐκπορεύεται» δεικνύει τὴν ἀείποτε καὶ αἰώνια πρόοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐφόσον στὸ ὡς ἄνω χωρίο τὸ ρῆμα «ἐκπορεύεται» ἐκφράζει ἐνέργεια τοῦ Πατρὸς, ἐνῶ μὲ τὸ ρῆμα «πέμψω» ὁ Κύριος βεβαιώνει τοὺς Ἀποστόλους γιὰ τὴν ἐν χρόνῳ ἀποστολὴν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἀφοῦ ὁ Μέλλοντας χρόνος τοῦ ρήματος εἶναι σαφής. Αὐτὸ ἀποδέχεται ἡ Ὁρόδοξος Ἐκκλησία ἥτοι ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὸν κόσμον διὰ μέσω τοῦ Υἱοῦ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη θεία δόσις (εὐλογία, εὐεργεσία, χάρις κ.λ.π.) ἐνῶ ἀντιστρόφως ἡ θεογνωσία τελεῖται μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ φθάνει εἰς τὸν Πατέρα διὰ μέσω τοῦ Υἱοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς δογματικῆς πλάνης τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ ἱστορικῶς τὸ Filioque τυγχάνει καινοτομία καὶ τοῦτο διότι ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος σαφῶς διακελεύει ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται μόνο ἐκ τοῦ Πατρὸς ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque. Τὸ σύμβολο τῆς Πίστεως ὡς γνωστὸ εἶναι ἔργο τῶν Ἁγίων Α' καὶ Β' Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὰς ὁποίας ἀποδέχονται καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ.

Ἡ προσθήκη τοῦ Filioque ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, ἀμυδρὰ μὲν ἀλλὰ σταθερὰ εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἰσπανίᾳ χωρὶς νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην ἐπισήμως ὁ Πάπας. Ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Τολέδου (589) ἐτέθη τὸ Filioque εἰς τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἐνῶ ὡς δόγμα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐθεσπίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Βενεδίκτου Η' (1014) λίγα χρόνια πρό τοῦ μεγάλου σχίσματος Ἀνατολῆς - Δύσεως.

Οὕτως τούτων ἐχόντων βλέπουμε σήμερα τοὺς Οἰκουμενιστὰς νὰ θεωροῦν θρίαμβο τὴν ἀπαγγελία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ὑπὸ τοῦ Πάπα ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque. Ἴσως μᾶς ποῦν καχύπτους ἀλλὰ θὰ θέλαμε νὰ ἀκούσουμε νὰ ἀπαγγέλῃ ὁ Πάπας τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως ἄνευ τοῦ Filioque στὰ Λατινικά καὶ τότε εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἀπογοητευθοῦν «οἱ εἰρηνοποιοί» καὶ «ὄψιμοι ἐκπρόσωποι τῆς ἀγάπης» διότι θὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ προδοτικὲς ἐπιδιώξεις τῶν.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

(Ο διευθυντής του επίσημου ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀρχιμ. π. Χριστόφορος, ἐζήτησε παρά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου κ.κ. Παΐσιου, νά τοῦ παραχωρήσῃ ἀποκλειστικὴν συνέντευξιν σχετικῶς μέ τὰ προσφάτως προκύψαντα ἐν τῇ μαρτυρικῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ. Ἡ συνέντευξις, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος, ἀπεμαγνητοφωνήθη καὶ δημοσιεύεται εἰς τό παρόν φύλλον, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων).

Ἡ ἀπομαγνητοφωνηθεῖσα συνέντευξις:

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σεβασμιώτατε Ἀγιε Ἀμερικῆς, καλῶς ὤρισάτε ἐκ τῆς Μητροπόλεως ὑμῶν εἰς τὴν πρώτην ὑμῶν πατρίδα. Θά ἐπεθύμουν νά μᾶς παραχωρήσετε ἔστω φευγαλέως κάποιαν ἀποκλειστικὴν συνέντευξιν καὶ θά ὀφείλω τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι μεγάλην χάριν, ἔνεκα τοῦ ὅτι σαφῶς γνωρίζω τὰ ἄκρως περιορισμένα χρονικὰ πλαίσια τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς ὑμῶν.

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ: Σὰς εὐχαριστῶ πανοσιολογίωτατε, διὰ τὴν εὐγενῆ σας πρόθεσιν νά συνομιλήσω μαζί σας καὶ κατ' ἐπέκτασιν μετὰ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τοῦ ἐγκρίτου καὶ ἀγωνιστικοῦ Συνοδικοῦ περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Εὐρίσκομαι εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ ὀλοθύμως θά ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σεβασμιώτατε, πιστεύω νά πληροφορεῖσθε τὸν ἐν Ἑλλάδι διεξαγόμενον ἐκ μέρους πάντων ἡμῶν, κατὰ τῆς ἐπιχειρουμένης σκοπίμου παραπληροφορήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρωτοστατοῦν οἱ ἀποπεμφθέντες Ἐπίσκοποι, ἐν τῇ προσπάθειά των νά ἐπιρρίψουν τὴν εὐθύνην τῶν προσφάτων θλιβερῶν γεγονότων εἰς τὴν κανονικὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν ἐδρεύουσαν εἰς τὴν Κάνιγγος 32. Θά θέλαμε, λοιπόν, νά μᾶς πληροφορήσετε ὑπευθύνως ἐάν καὶ κατὰ πόσον εἶχαν ταῦτα ἐπιπτώσεις εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν ὑμῶν δικαιοδοσίαν, γενικῶς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ ἐάν ναί, πῶς τὰς ἀντιμετωπίζετε;

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ: Πανοσιολογίωτατε, ὄντως θλιβερά τὰ, ἀπὸ χρόνων ἱκανῶν κυοφορούμενα, πρόσφατα γεγονότα ἐν τῷ πανιέρῳ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλ' ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῶν τραγικῶν τούτων ἐξελίξεων φέρουν οἱ ἀποκοπέντες καὶ ἀποπεμφθέντες Ἐπίσκοποι, ἔνεκα τῆς παγίας τακτικῆς, τὴν ὁποίαν μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἠκολούθουν. Τακτικῆς ἐξοβελισμοῦ τῶν πάντων καὶ ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς σκυτάλης πρὸς ὑλοποίησιν τῶν μακροπνῶν σχεδίων

τοῦ πραξικοπήματος τοῦ «1979». Τὰ ντοκουμέντα τὰ ἐπιμαρτυροῦντα καὶ σαφῶς καταδεικνύοντα τὴν στοιχειοθέτησιν ἀλλεπαλλήλων δολοπλοκιῶν των, εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὁποίων ἐνδιαφερομένων καὶ ἡμῶν πρωτίστως.

Οἱ ἀποπεμφθέντες Ἐπίσκοποι, γνωστοὶ ἀνά τὸ πανελλήνιον, ἔχουν νά μᾶς ἐπιδείξουν σωρεῖαν τοιοῦτων δραστηριοτήτων, κατὰ τὴν ἱερατικὴν των σταδιοδρομίαν, αἱ ὁποῖαι περιτράνωσ βοοῦν τὴν ἀρνητικὴν των προσφορὰν καὶ ἐπίδοσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς νοητῆς ὀλκάδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ ἀναιδὴς σφετερισμὸς καὶ ἡ ἰδιοποίησις ἀποτελοῦν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ των. Αὕτῃ ἡ βοῶσα πραγματικότης εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία καὶ ἡῦρε ἀδιαφόρους τοὺς Γ.Ο.Χ. τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἱερᾶς ἡμῶν παρεμβολῆς. Δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ, μόνον τινὲς ἀμιλλώμενοι, τοὺς ἐν λόγῳ ἀποκοπέντας Ἐπισκόπους, εἰς ραδιουργίας καὶ ἀλλεπαλλήλους ἀπροκαλύπτους προδοσίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ρασοφόροι ὁμαίμονες των, συνευδοκοῦν καὶ συνοδοιποροῦν εἰς ἔργα θεοστιγῆ, ἐπὶ ζημία τῆς ὑγιοῦς μερίδος τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν τῇ ξένῃ. Πάντως ἡ θεία Ναὺς τῆς τοπικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας οὐριοδρομοῦσα ἀντιμετωπίζει ἀποτελεσματικῶς καὶ τελεσφόρως τὴν οἰανδῆποτε εἰσχώρησιν καὶ εἰσπτήδησιν ἐν αὐτῇ τοιοῦτων διαβρωτικῶν ζιζανίων. Τὰ περιθώρια δράσεώς των, δὲν παρέχουν αὐτοῖς καταλλήλους εὐκαιρίας διὰ νά πλήξουν τὴν τοπικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σεβασμιώτατε, οἱ ἀποπεμφθέντες αὐτοὶ Ἐπίσκοποι διατείνονται πράγματα τολμηρότατα καὶ ἀσυμβίβαστα, συμφῶνως πρὸς τὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι διέπουν παιδιόθεν τὴν ὑμετέραν ἀρχιερατικὴν κορυφὴν, ὅπως ἡ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ ἐν συνόλῳ δύναται νά γνωρίζῃ. Ἰσχυρίζονται, λοιπόν, ὅτι εἰς κάποιαν συνέντευξιν ὑμῶν, τὴν ὁποίαν παρεχωρήσατε εἰς τὴν Ἑλληνόφωνον ἡμερηΐδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» τῆς Ἀμερικῆς, ἐπλέξατε ἐγκωμαστικούς λόγους διὰ τὸν Οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον. Τί θά εἶχατε νά μᾶς πῆτε σχετικῶς, ἀποκρούοντας τὸ συκοφαντικόν καὶ κακόβουλον τοῦτο ἐγχείρημα τῶν ἐκ τῶν ἔσω γνωστῶν πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας;

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ: Πανοσιολογίωτατε, δὲν ἐκπλήσσομαι διὰ τὰς πονηρὰς μηχανορραφίας τῶν τοιοῦτων Ἐπισκόπων, ἔνεκα τοῦ ὅτι ἀνέκαθεν ἀπεργάζονται διὰ παντός ἀθεμίτου μέσου καὶ τρόπου τὴν ὅσον περισσοτέραν φθορὰν τῶν τιμῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, διακρινόμενοι κατ' ἐξακολουθήσιν εἰς τοῦτο τὸ προσφιλές των ἔργον καὶ διακατεχόμενοι ὑπὸ αἰσθήματος μειονεκτικότητος. Ἡ σκοπιμότης των καὶ πάλιν εἰς ὅλον τῆς τὸ μεγαλείον. Εἰς τὴν ἀγωνίαν των νά ἐξεύρουν τόπον

διά νά σταθοῦν Ἐκκλησιαστικῶς προσεπάθησαν νά ἐπιδείξουν Καλλιοπιακὴν «ιδεολογικὴν ὑπερευαισθησίαν» προφασιζόμενοι ἐν προκειμένῳ τοὺς ἤθην θιγομένους ὑπὸ μιᾶς φράσεώς μου εἰς τὴν ἐν λόγῳ συνέντευξιν. Ἐνεκα τοῦ ὅτι ἀπεκάλεσα τὸν οἰκουμενιστὴν Βαρθολομαῖον «Κορυφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» ὡς κατέχοντα τὸ πρωτόθρονον Πατριαρχεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι πανέτοιμοι νά μοί ρίψουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος. Σταματοῦν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν μου, ἐθελουφλοῦντες εἰς τὸ ὅλον κείμενον τῆς συνεντεύξεώς μου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ».

Ἄν ὄντως ἀνεγνώριζα ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν κ. Βαρθολομαῖον, πρὸς τί νά ζητῶ καὶ νά ἀγωνίζομαι νά κατέλθῃ εἰς διάλογον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν;

Ἄν ὄντως ἀνεγνώριζα ὀρθοδοξίαν καὶ ὀρθοπραξίαν εἰς τὸν κ. Βαρθολομαῖον, διατί νά ἀναφέρωμαι εἰς τοὺς ἀτρύτους ἀγῶνας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τοὺς ἀπεινεῖς διωγμούς ἐκ μέρους τῆς Νεοημερολογιτικῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας;

Καὶ ἐάν ὄντως οἱ κύριοι αὐτοί - οἱ ἀποκοπέντες Ἐπίσκοποι - ἐνδιαφέροντο διὰ καθαρὰν Ὁρθοδοξίαν καὶ Ὁμολογίαν, διατί καὶ πῶς διὰ μόνον ἐνός ἀπλοῦ γράμματος, ἤθην ἀναιρετικοῦ, ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους των, αὐτοὶ οἱ σοῦπερ - ὀρθόδοξοι καὶ «ὑπερευαίσθητοι» εἰς θέματα πίστεως καὶ ὁμολογίας τοὺς, μετὰ καυχήσεως καὶ περισσῆς ὑπερηφανείας, ἀρνησαμένους τὴν ὁμολογίαν τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας, ὡς ἔχοντες «συνειδησιακὸν πρόβλημα» ἔνεκα τοῦ ὅτι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Βαρθολομαῖον; Βλέπετε συνήθισαν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοὶ νά «δυσλίζουν τὸν κώνωπα καὶ νά καταπίνουν τὴν κάμηλον» κατὰ τὴν Κυριακὴν ρῆσιν. Ἄλλωστε, ὡς ἀνωτέρω προεῖπον, οἱ κύριοι αὐτοὶ ἔχουν πάμπολλα ἀρνητικά νά ἐπιδείξουν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν των, ἀρνητικὰ στοιχεῖα τῆς «ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ» των, ὡς ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως, τὴν ὁποίαν ἀναισχύντως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐμπορεύοντε ἐν πολλοῖς.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ἐπιτρέψατέ μοι, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ἀμερικῆς, νά ἐπιμείνω εἰς τὸ ἐάν ἀναγνωρίζετε εἰς τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖον προσχώρησιν καὶ πρωτοστασίαν τοῦ εἰς τὸν ἐπάρατον οἰκουμενισμόν καὶ ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ πράξεις του χαρακτηρίζονται ὡς ἀντορθόδοξοι;

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ: Πανοσιολογιώτατε, ἐάν δὲν εἶχεν ἐκτραπεῖ ὁ Πατριάρχης, τότε πρὸς τί νά συζητῶμεν περὶ διαλόγου; Εἶναι πλέον δεδομένον ὅτι, ὁ κ. Βαρθολομαῖος, διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν προκατόχων του ἀκολουθουμένης οἰκουμενιστικῆς τακτικῆς, ἀνατρέπει καὶ καταλύει ὄχι ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν, ἀλλὰ σύνολην

σχεδὸν τὴν δομὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐρχόμενος εἰς πλήρη ἀντίθεσιν καὶ σύγκρουσιν πρὸς τὸ κανονικὸν Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ τὰς καθόλου ἱστορικές ἀρχάς της. Ἡ ἐμμονή μου νά κατέλθωμεν εἰς διάλογον μετὰ τοῦ ἐκπεσόντος κ. Βαρθολομαῖου, εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἀσφαλῶς ἀποσκοπεῖ, νά τονισθοῦν, δηλονότι, αἱ ἀντορθόδοξοι δραστηριότητές του, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν καλοῦμεν καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς θέσεως πάραυτα νά παραιτηθῇ, ἐπαναφέρον τὴν θείαν Κιβωτὸν εἰς τὴν παραδεδομένην γραμμὴν πλεύσεως, ὅπου τὴν ἔθεσαν οἱ ἀδαμάντινοι Θεῖοι Πατέρες. Ὅπως διὰ μιᾶς προσφάτως κυκλοφορησάσης ἐγκυκλίου του ἐκάλεσεν τὴν «Ἐκκλησίαν τῶν Ἀμερικῶν» νά ἐπανελθῇ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος της, ἤτοι νά ἐπαναφέρουν οἱ κληρικοὶ τὰ χαρακτηρίζοντα ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ Ὁρθόδοξου κληρικοῦ, τὸ ἔλαιον εἰς τὰς κανδήλας τῶν Ναῶν, τὴν παῦσιν τῶν μικτῶν χορωδιῶν ἐν τῇ λατρείᾳ, τὴν αὐστηράν τήρησιν τοῦ Ὁρθόδοξου Τυπικοῦ εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας, καὶ ἄλλα, οὕτως ὀφείλει παραιτούμενος πάσης οἰκουμενιστικῆς κινήσεως, ἐσφαλμένων διαλόγων καὶ συμπροσευχῶν καὶ ἀκολούθως νά συζητήσῃ καὶ τὸ θέμα τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως μετὰ τῶν Γ.Ο.Χ., τῶν πλέον ἀντιπροσωπευτικῶν, διὰ νά καταστῇ, σὺν Θεῷ, δυνατὴ ἢ ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ ἀληθείᾳ προσέγγισης, καὶ ἐνότητος ἢ ὑπὸ πάντων ἀπεκδεχομένη καὶ ἐν τῇ λατρείᾳ ἐπικαλουμένη.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ἀμερικῆς, εὐχαριστῶ τὴν ὑμετέρα πατρικὴ ἀγάπη, διὰ τὰς παρασχεθείσας διασαφηνίσεις ὑμῶν ἐπὶ θέματος ὄντως ζωτικῆς σημασίας καὶ τὴν ἀνευ περιστροφῶν διπλωματικῶν, καθαρὰν καὶ πεπαρρησιασμένην Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν ὑμῶν. Ὅμως, νά μοί ἐπιτρέψῃτε νά ἐρωτήσω ὑμᾶς καὶ δι' ἐν θέμα ἀσχετον, πρὸς τὰ ὅσα συνεζητήσαμεν ἀχρι τοῦδε:

Διεπιστώσατε, παρακαλῶ, ἀφ' ἧς ἀνελάβομεν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, κάποια βελτίωσιν;

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ: Ἡ βελτίωσις, πανοσιολογιώτατε, εἶναι ἐξόφθαλμος, ἐν ἡχηρότατον δεδομένον. Ἀπὸ καρδίας εὐχομαι ἡ βελτίωσις νά συνεχισθῇ πρὸς δόξαν τῆς φρουκτωρούσης Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εὐχερῇ διάδοσιν τῆς καλῆς ἡμῶν μαρτυρίας.

Π. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Δέν θά ἤθελα, Σεβασμιώτατε, νά κάνω περαιτέρω κατάχρησιν τῆς ἀνεκτικότητος, ἀγάπης καὶ τοῦ πολυτίμου χρόνου ὑμῶν. Δι' ὃ καὶ εὐσεβάστως εὐχομαι τῇ ὑμετέρα ἀρχιερατικῇ κορυφῇ ὑγείαν ἀμφιστεφῇ καὶ εὐρείαν ἐπέκτασιν τοῦ ἐπιζήλου ἔργου ὑμῶν, ἐνθα ἔθετο ὑμᾶς ὁ Παράκλητος Ποιμένα καὶ Ἐπίσκοπον.

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Τόν αληθινό άνθρωπο δεν μπορούμε νά τόν εννοήσουμε παρά όπλισμένο μέ ευαισθησία, κυριολεκτικά θωρακισμένο από αυτή. Καί λέμε πώς ένας άνθρωπος είναι ευαίσθητος, όταν διατηρεί άκέραια καί άτραυματίστα τά πνευματικά του άνακλαστικά.

Γιά αυτήν τήν ευαισθησία θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε γιά τόν Άγιο Μάρτυρα Καλλίστρατο καί γιά τούς τεσσαράκοντα έννέα Μάρτυρες, πού τήν μνήμη τους τήν εορτάζουμε στίς 27 Σεπτεμβρίου.

Ο Άγιος Καλλίστρατος πέρασε κι αυτός τό Μαρτύριο γιά τήν δόξα του Κυρίου, καί ένώ τόν πέταξαν στήν θάλασσα όπως μάς λέγει ό Συναξαριστής, καί τόν θεωρούσαν νεκρόν, δύο δελφίνια τόν έβγαλαν άπ' τήν θάλασσα ύγιή έξω στήν παραλίαν.

Βλέποντας αυτό τό θαύμα οί τεσσαράκοντες έν-

Υπό του κ. Χρήστου Λάμπρου

νέα Μάρτυρες πού ήταν οί στρατιώτες πού συμμετέχουν στό μαρτύριο του Άγίου άμέσως πίστεψαν κι αυτοί στόν Χριστό, καί φυσικά πέρασαν κι αυτοί από τό στάδιο του μαρτυρίου. Ο Άγιος Καλλίστρατος ήταν ή αίτία, τό θαύμα, τό αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα πού έκανε τούς στρατιώτες νά τό δεχθούν καί νά τό αποδώσουν. Πώς; Μά μέ τήν μαρτυρία τους: Ναί καί έμεις πιστεύουμε στόν Θεό του Καλλίστρατου στόν Κύριο Έμών Ίησου Χριστόν. Οί χορδές τής ψυχής τους ήταν τόσο λεπτές πού αυτόματα σάν ευαίσθητοι άνθρωποι έπαυσε νά είναι ή ζωή τους έπίπεδη. Άντίθετα, βάθαινε, τά συμβάντα αποκτούσαν ένα νόημα καινούργιο, πιστότερο στήν αληθινή τους ούσία καί φύση καί ό άνθρωπος προβάλλεται ως ένα διαρκώς παρόν, άνεξερεύντο θαύμα.

Η ευαισθησία τούς άξίωνε νά βλέπουν μέσα στόν άλλο τήν ψυχή καί μ' αυτή νά συνδέεται, μ' αυτή ν' αγαπάη.

Πρέπει όμως νά πούμε ότι καί σήμερα δεν έχει εξαφανισθεί ή ευαισθησία άπ' τίς καρδιές των ανθρώπων, μόνο πού καμιά φορά αυτή ή ευαισθησία του γίνεται παγίδα πού καταλύει τήν δημιουργικότητα καί τόν δυναμισμό των ανθρώπων, όταν ό άνθρωπος δεν διαθέτει μία πίστη, όταν δεν έχει μιά σαφή κι ένεργό τοποθέτηση άπέναντι στά βασικά προβλήματα τής ζωής, άν δεν έχει άποσαφηνίσει ποιός είναι ό προορισμός του μέσα στόν κόσμο αυτόν.

Άν αυτή ή Πίστη δεν μπαίνει μπροστά από τόν άνθρωπο σάν ύψωμένο σπαθί, οδηγός καί κριτήριο

τής καθημερινής του ζωής, ή ευαισθησία μεταμορφώνεται σ' έναν άνώφελο βασανισμό, ό άνθρωπος είναι δέκτης, διαθέτει κεραίες αλλά δεν είναι πομπός, δεν αποδίδει, οί έρεθισμοί σαπίζουν μέσα του καί δεν γίνονται, όπως θά έπρεπε, άφορμή γιά τήν έκλογή καί γιά τήν πράξη.

Ο κόσμος σήμερα είναι γεμάτος από ανθρώπους κούφιους, πέτρινους, φαντάσματα έφιαλτικής ώρας, πού μασουλούν τήν τροφή, περπατούν, συζητούν, έχουν καί κάποια «Πνευματικά». Ένδιαφέροντα, άναζητούν στή σατανική παραλλαγή στήν σεξουαλική πράξη, αγαπούν τήν άγριότητα, παλεύοντας νά βρουν ένα σημείο γυμνό, από τό πέτρινο σάβανο τής άναισθησίας πού τούς τυλίγει, ικανό νά έρεθιστή.

Υπάρχουν, βέβαια, ακόμη οί τρυφεροί καί ευαίσθητοι άνθρωποι. Αλλά είναι άπραγοι, μέ χέρια σαπισμένα, κορμιά πού υποφέρει αλλά δεν γνωρίζει νά πρακτικοποιή τόν πόνο τής. Αισθάνονται, μαντεύουν, αλλά διστάζουν, ή δύναμη έχει παγώσει, έχει άκινήσει μέσα τους. Μέ τέτοιους ανθρώπους, όμως, ό κόσμος δεν μπορεί νά πάη μπροστά, δεν μπορεί νά σταθή.

Τό ανθρώπινο γένος εξανδραποδίζεται, ή κοινωνία έκφαιλίζεται στήν αρχή συμβιβάζεται, ύστερα αναγορεύει τούς άνάξιους ως οδηγούς τής, σύγχυση καί ύποτονία επικρατούν κι ό άνθρωπος άδιάκοπα άδειάζει έσωτερικά, παύει νά διαλέγεται μέ τόν Ούρανό, παύει νά είναι ύψηλόφρων καί βυθίζεται μέσα στό χώμα καταδικασμένος από τόν ίδιο του τόν έαυτό.

Τό αίτημά μας πρέπει νά γίνη πλέον σαφές: Ζητούμε ευαίσθητους αλλά δυναμικούς ανθρώπους, όπως οί τεσσαράκοντα έννέα μάρτυρες, πού μετέτρεψαν τήν ευαισθησία τους σέ λυδία λίθο πού θά δοκίμαζε καί θά έκρινε τά του Κόσμου, μιά ευαισθησία άκονισμένη, σίγουρη καί σταθερή στήν αντίδρασή τής.

Αυτοί δεν μπορούσαν νά σταθούν αντίθετοι, άντιμέτωποι στό πηχτό ρεύμα των σκιών, των κούφιων καί άναποφάσιστων ανθρώπων. Η ευαισθησία είναι αίσθημα αγάπης, ή ματιά πού συμπαθεί καί κατανοεί, του ανθρώπου πού δεν διστάζει, μέ διάκριση αλλά καί σταθερότητα, νά καθορίζη ύπεύθυνα τή θέση του μέσα στόν κόσμο. Άνθρωπιά χωρίς αγάπη είναι άδιανόητη, όπως άδιανόητη καί άνθρωπιά χωρίς ευαισθησία.

Γι' αυτό ό ευαίσθητος άνθρωπος είναι πολίτης καί εκπρόσωπος του μυστηρίου, τής βαθείας άνθρώπινης ζεστασιάς, είναι εκείνος πού έρμηνεύει πρακτικά καί δικαιώνει τόν άνθρωπο.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

ΠΑΝΠΕΙΡΑΪΚΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Χιλιάδες εύσεβων χριστιανών από όλο τό λεκανοπέδιο της Ἀττικής κατέκλυσαν καί ἐφέτος τόν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐτησίας αὐτοῦ λαμπράς πανηγύρεως.

Ἀπό νωρίς τό μεσημέρι τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς ἄρχισε ἡ ἀθρόα προσέλευση τῶν πιστῶν οἱ ὅποιοι ἐσπευσαν στήν μεταστάσα μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν νά προσφέρουν ἱκεσίες καί προσευχές αἰτούμενοι τήν ἀνωθεν παρηγορία. Γονυπετεῖς καί δακρύβρεχτοι οἱ προσκυνητές ἐσπευδαν κατὰ ἑκατοντάδες νά προσκυνήσουν τήν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἀλλά καί γιά νά προσφέρουν ἀφιέρωματα καί προσευχές.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔλαβε χώρα ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Βικεντίου ὁ ὁποῖος καί ἀπένειμε μετά τό πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ τόν Θυρεό τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Θεομήτορος Πειραιῶς, στόν Ἀρχηγό τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Ἀντιναύαρχο κύριο Ἑμ. Πελλοπονήσιο γιά τήν προσφορά του στό σεπτό ἐνδιαίτημα τῆς Θεοτόκου.

Μετά ταῦτα ἐσχηματίσθη λαμπρά λιτανευτική πομπή προηγούμενης τῆς Φ. Μπάντας τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἀκολουθούντων ἱερόπαιδων καί κορασίδων βασταζόντων ἐθνικά σύμβολα, λάβαρα καί φανάρια ἐνῶ ἡ θαυματουργός Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἀκολουθοῦσε ἀνθοστόλιστος ὑπέρφορτη ἀπό τό πλῆθος τῶν ἀφιερωμάτων. Τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας προεξῆρχε ὁ σεπτός ποιμενάρχης Πειραιῶς συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ.κ. Στεφάνου καί ὑπ' ὅλου τοῦ Ἱερατείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος.

Πίσω ἀκριβῶς ἀπό τήν πνευματική μας ἡγεσία ἀκολουθοῦσαν οἱ κ.κ. ἐκπρόσωποι τοῦ Κράτους καί τῶν Ἐνόπων Δυνάμεων. Τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκ/των ἐξεπροσώπησε ὁ Γενικός Γραμματέας κύριος Πανάρετος, τόν Ὑπουργό Δημοσίας Τάξεως κύριο Σ. Βαλυράκη ὁ Διευθυντής τοῦ Γραφείου του κύριος Μιχαλάς τό Λιμενικό Σῶμα ὁ Ἀρχηγός, Ἀντιναύαρχος κ. Ἑμ. Πελλοπονήσιος, ἐνῶ παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῆς Ναυτικῆς Διοικήσεως Αἰγαίου, τῶν Δημοτικῶν καί Νομαρχιακῶν Ἀρχῶν καί ἄλλοι φορεῖς τοῦ Πειραιᾶ. Ἐπίσης τήν Τελετή ἐτίμησε καί ὁ γνωστός Βουλευτής Πει-

ραιά κ. 'Η. Βουγιουκλάκης. 'Η ὅλη τελετή καλύφθηκε ἀπὸ τρία τηλεοπτικά κανάλια.

Τὴν Κυριώνυμο ἡμέρα τὸ πρωὶ ἔλαβε χώρα Πανηγυρική 'Αρχιερατική Θ. Λειτουργία 'Ιερουργούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Βικεντίου τὴν ὁποία καὶ παρηκολούθησαν πλῆθος πιστῶν. Τὸν Θ. Λόγο ἐξεφώνισε ὁ Σεβ. Πειραιῶς ὁ ὁποῖος ἐξήρε τὸ κάλλος τῆς Θεοτόκου ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξέχουσα θέση τὴν ὁποία καταλαμβάνει στὸ οὐράνιο στερέωμα ὡς Θεοτόκος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐψάλλησαν τὰ ἐγκώμια τοῦ 'Επιταφίου τῆς Θεοτόκου ἐνῶ τὸ ἑορταστικὸ διήμερο ἐκκλίσσε μέ τὸν γλυκύτατο ὕμνο «'Απόστολοι ἐκ περάτων συνανθρωπισθέντες ἐνθάδε».

'Ωφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε πῶς ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν ἐφέτος, ξεπέρασε κάθε προηγούμενο ἐνῶ ἡ Λιτανευτική Πομπή κατελάμβανε ἄνω τῶν τριῶν οἰκοδομικῶν τετραγώνων εἰς μάκρος.

Αἷτιος τῆς ἀρτίου αὐτῆς διοργανώσεως εἶναι ὁ Πανοσολογιώτατος 'Αρχιμανδρίτης π. Γερώντιος Λουδάρος 'Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος καὶ 'Ιερατικός Προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Θεομήτορος Πειραιῶς, ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν συνεργατῶν του νυχθημερῶν εἰργάζετο γιὰ τὴν λαμπρά ταύτη ἑορτή.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΣΕΡΡΩΝ

Τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσαν δύο 'Αρχιερεῖς, ὁ Πρόεδρος τῆς 'Ι. Συνόδου Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ δέκα ἐξ ἱερέων καὶ ἑνὸς διακόνου.

Τὸν Θ. Λόγον ἐκήρυξε ὁ παν/τος 'Αρχιμ. π. 'Αμβρόσιος Νικηφορίδης Θεολόγος Καθηγητής, ἡ δὲ προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε μεγαλυτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, διότι τὸ ποίμνιο γνωρίζει τὸν κανονικὸ καὶ νόμιμο ποιμένα καὶ τῆς φωνῆς αὐτοῦ

ἀκούει, τὸν ξένον καὶ ἀλλότριον τὸν ἐκτὸς ἐκκλησίας ἀποστρέφεται ὡς τὴν λέπρα τοῦ Γιεζί.

'Η λιτάνευσις τῆς 'Ι. εἰκόνος ἐγένετο μετὰ πάσης ἱεροπρεπείας παιανιζούσης τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου. Τὰς τελετάς ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας τῆς, σύσσωμος ἡ Δημοτική 'Αρχὴ τῆς πόλης.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΓΛΥΦΑΔΟΣ

'Οπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Μεγαλομάρτυρος 'Αγ. Φανουρίου, πανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος 'Ι. Ναὸς εἰς Γλυφάδα.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς, ἐγένετο ὁ 'Εσπερινὸς μέ προεξάρχοντα τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Βικέντιον, συμπαραστατούμενον ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Χίου κ. Στέφανον, τὸν ἀρχιδιάκονον π. Γρηγόριον καὶ τὸν ἀρχιμ. π. 'Αναστάσιον, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ ἱερατικός προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πανηγυρικοῦ 'Εσπερινοῦ, ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς εἰκόνος τοῦ 'Αγ. Φανουρίου εἰς ἱκανὴ διαδρομὴ, πλαισιωμένη ὑπὸ ὅλου τοῦ ἱερατείου καὶ τοῦ ἐκκλησιασματος. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ἐξωθεν τοῦ 'Ι. Ναοῦ ἠὺλογήθησαν παρὰ τοῦ ἱερατείου οἱ ἄρτοι ἐν μεγάλῃ χαρὰ καὶ κατανύξει.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐτελέσθη Θ. Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Βικεντίου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκήρυξε τὸν πανηγυρικὸ λόγον, συγκινήσας ὅλο τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα. Εἰς τὸν χορὸ τῶν ἱεροψαλτῶν, προήχεν εἰς μελωδίαν ὁ κ. Κυριάκος Γρυπαῖος.

'Η «Φ.Ο.» εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Μεγαλομάρτυρος 'Αγ. Φανουρίου, χαρίζει υἱεὶα καὶ δύναμιν εἰς τὸν ἀκούραστον π. 'Αναστάσιο, ὁ ὁποῖος πάντα φροντίζει διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν.

Κε Δημ. Λάμαρη,

Λάβαμε τὴν ἐπιστολή σας, κατανοοῦμε πλήρως τίς ἀνησυχίες σας γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικά δρώμενα καὶ ἐλπίζουμε ὅπως καὶ σεῖς στὸ καλύτερο. Τὰς εὐχὰς σας τὰς μεταφέραμε εἰς τὸ νέο Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Βικέντιο καὶ σὰς εὐχαριστεῖ.

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Δημοσιογράφος:

— Διά άλλην μίαν φορά όσιολογιώτατε, μένω απόλυτα ίκανοποιημένος από την σαφή απάντησής σας. Τώρα διαφαίνεται ολοκάθαρα όλη ή αλήθεια για την σκοτεινή υπόθεση του Σατανισμού καί χάρις βεβαίως εις όσα διεξοδικώς μάς αναλύσατε εις τά προηγούμενα κεφάλαια - έρωτήματα πού σάς έθεσα. Θά σάς παρακαλούσα τώρα, ως επίλογον νά κάμετε μίαν σύνοψιν όλων αυτών πού αναφέρατε καθώς καί ένα τελικό συμπέρασμα.

Καθηγ. Μακάριος:

— Έπιτρέψατε μου αγαπητέ νά κάμω καί μίαν σύντομον αναφοράν - κάτι πού νομίζω ότι επιβάλλεται - καί εις τούς Θείους καί Ίερούς Κανόνας της Έκκλησίας μας σχετικώς πρός τό θέμα αυτό: κατ' αρχήν, ή έκτη Αγία Οικουμενική Σύνοδος εις τόν 61ον κανόνα της, όρίζει άποχή έξ έτών από τά θεία Μυστήρια εις εκείνους πού προσέρχονται εις τούς μάντεις (μέντιουμ) προκειμένου νά τούς άποκαλύψουν διάφορα μυστικά καί τό ίδιον επιτίμιον όρίζει εις αυτούς πού κάμουν παρόμοια («νεφοδιώκτες», «γητευτές», «καφετζούδες» κ.ά.), εις αυτούς πού φτιάχνουν φυλακτήρια ή αγοράζουν αυτά· καί εις όσους παραμένουν άμετανόητοι καί συνεχίζουν τά ίδια όρίζει νά χωρίζονται τελείως καί νά εκδιώκονται από την Έκκλησίαν καί νά μήν έχουν καμμίαν επικοινωνίαν μέ τούς Χριστιανούς. Η ίδια αυτή Αγία Οίκ. Σύνοδος άφορίζει καί αυτούς πού διατηρούν τό ειδωλολατρικό έθιμο του «Κλήδονος» (καί έδω μέ θλίψη αναλογίζομαι την ύποκρισία όλων αυτών πού τηρούν αυτά τά όργιαστικά έθιμα όπως ό καρνάβαλος επίσης, καί έμφανίζονται ως θεματοφύλακαί της «παράδοσης» ενώ όταν πρόκειται διά τό θέμα της πίστεως, τότε εξανίστανται κραυγάζοντας πώς είναι «προοδευτικοί» καί εκεί δέν ισχύει καμμία «παράδοση»). Έπίσης ή Αγ. τοπική Σύνοδος της Αγκύρας «κανονίζει» (θέτει κανόνα δηλαδή) εις εκείνους πού καλούν μάγους εις τά σπίτια τους διά νά τούς λύσουν τάχα τίς μαγείες πού άλλοι τούς έκαμαν (κδ' Κανών). Ο 36ος Κανών της άγ. τοπικής Συνόδου της Λαοδικείας εκβάλλει έξω από την Έκκλησίαν αυτούς πού φορούν φυλαχτά, ό Μέγας Βασίλειος⁶ δέ, εις τόν 65ον κανόνα του τούς γόητες καί φαρμακούς «κανονίζει» ως κοινούς δολοφόνους νά απέχουν από τά Μυστήρια είκοσι χρόνους. Ο άγιος Γρηγόριος ό Νύσσης⁷, εις τόν γ' κανόνα του, εκείνους πού πηγαίνουν εις τούς μάγους καί τά «μέντιουμ» τούς «κανονίζει» ως άρνητάς του Χριστού καί εκείνους πού πήγαν εις τούς μάγους από μεγάλη «ανάγκη» ή βία κανονίζει σάν αυτούς πού άρνήθηκαν την πίστη τους μέ βασανιστήρια καί μαρτύρια· τούς πρώτους κανονί-

Υπό του Καθηγουμένου Αρχιμ.
ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΚΑΒΑΚΙΔΗ

ζει διά όλη τους την ζωήν, τούς δεύτερους έννέα έτη. Ο άγ. Ιωάννης ό Νηστευτής εις τόν 32ον Κανόνα του λέγει ότι όσοι ασχολούνται μέ μαγείες καί χρησμούς καί κατασκευάζουν φυλαχτά νά απέχουν από την Θ. Κοινωνίαν τρία έτη, νά ξηροφαγούν καί σέ όλη την ζωήν τους νά κάμνουν καθημερινώς διακόσιες πενήντα γονυκλισίες!

Τά δέ εύσεβή κράτη εις τό παρελθόν, έτιμωρούσαν αύστηρότατα, τούς μάγους καί όλους όσους ήσυχολούντο μέ τίς μαντικές τέχνες καί προβλέπτο έως καί ποινη θανάτου (όπως ή ξε' Νεαρά του Λέοντος του Σοφού), εις αντίθεσιν μέ την χαρακτηριστικήν άδιαφορίαν πού επιδεικνύουν οι σύγχρονες κυβερνήσεις (πρέπει νά φθάσωμεν εις τά ανατριχιαστικά έγκλήματα, σάν αυτών των σατανιστών της Αθήνας τόν Δεκέμβριον του 1994, προκειμένου νά εύαισθητοποιηθούν οι άρχοντες καί νά λάβουν κάποια, πρόχειρα, όμως μέτρα).

Συνέχεια στο έπόμενο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ	σελ. 1
2. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ Υπό του Σεβ. Αμερικής κ. Παΐσιου	σελ. 3
3. ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ Υπό του Ίερομ. Τιμοθέου Συμεωνίδη	σελ. 5
4. ΑΦΙΕΡΩΜΑ Πρ. Φλωρίνης Κυρός Χρυσόστομος Καβουρίδης	σελ. 6
5. ΕΠΙ ΤΗ ΥΨΩΣΕΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ Υπό του κ. Χριστ. Χριστοδουλάκη	σελ. 7
6. ΑΣΚΗΤΙΚΑ	σελ. 8
7. ΕΥΧΑΙ	σελ. 9
8. ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ Υπό του Αρχιμ. Χριστοφ. Αγγελοπούλου	σελ. 10
9. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ	σελ. 11
10. ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ Υπό του κ. Χρ. Λάμπρου	σελ. 13
11. ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ	σελ. 14
12. ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ (συνέχεια) Υπό του Αρχιμ. Μακαρίου Καβακίδη	σελ. 16